

07.04.2014
A acord

Nr.

_____2014

**PROCEDURA DE ÎNCHEIERE
A ACORDULUI DE RECUNOAȘTERE A VINOVĂȚIEI
- studiu -**

Acordul de recunoaștere a vinovăției este o instituție nouă în sistemul judiciar românesc¹ și constituie, în esență, o înțelegere făcută între procuror și inculpat cu privire la felul pedepsei și la modalitatea de executare a acesteia, cauza urmând a fi soluționată într-o procedură simplificată, în scopul reducerii duratei procedurilor judiciare.

Fiind vorba despre o instituție nouă, având în vedere și imperfecțiunile de redactare ale textelor legale, dispozițiile noului Cod de procedură penală reclamă unele clarificări pe de o parte cu privire la rolul procurorului ierarhic superior celui care supraveghează sau efectuează urmărirea penală în cadrul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției (din perspectiva inițierii acordului, a momentului procesual în care el trebuie să intervină și din perspectiva conținutului și întinderii atribuțiilor lui în cadrul aceleiași proceduri), pe de altă parte cu privire la procedura de urmat în situația în care procurorul nu dă curs cererii inculpatului de a încheia acordul.

1. Inițiativa încheierii acordului aparține procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, ori inculpatului, iar nu procurorului ierarhic superior celui de caz.

¹ Procedura este cunoscută în alte sisteme sub diverse denumiri, toate conținând referirea la ceea ce este de esența ei, anume caracterul de acord, de înțelegere între procuror și acuzat („Verständigung”, „plea bargaining”), respectiv de natura ei, ca fiind una care se întemeiază pe necontestarea de către inculpat a acuzației (comparution sur reconnaissance préalable de culpabilité)

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LĂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Potrivit dispozițiilor neechivoce ale art. 478 alin. (1), titular al acordului este, din perspectiva organului judiciar, procurorul „de caz”.

Procurorul ierarhic superior celui care efectuează sau supraveghează urmărirea penală nu este îndreptățit nici să inițieze el însuși încheierea unui acord și nici să dispună ca procurorul de caz să o facă.

2. Nu la fel de clară este reglementarea în ceea ce privește numărul avizelor procurorului ierarhic superior și, în situația în care este vorba despre un singur aviz, momentul emiterii acestuia și forma pe care o îmbracă, precum și cu privire la conținutul avizului/avizelor.

a. Într-o primă opinie (avută în vedere, de exemplu, la redactarea modelelor de acte procedurale întocmite sub coordonarea Institutului Național al Magistraturii), este vorba despre un singur aviz, anterior semnării acordului de către procuror și inculpat.

Potrivit acestei opinii, atunci când procurorul, din inițiativa sa ori la cererea inculpatului, intenționează să încheie un acord de recunoaștere a vinovăției, procedează astfel:

- se asigură că inculpatul recunoaște fapta și nu contestă încadrarea juridică a acesteia și convine cu inculpatul asupra soluției, felului, cuantumului și a formei de executare a pedepsei și redactează acordul, conform înțelegerii, însă fără a-l semna

- supune proiectul acordului de recunoaștere a vinovăției avizului procurorului ierarhic superior, care, dacă este de acord cu conținutul acestuia, face o mențiune în acest sens pe înscrisul în care este consemnat acordul (similară celei privind verificarea legalității și temeiniciei rechizitoriului)

Modalitatea concretă în care procurorul înțelege să solicite avizul nu este reglementată explicit de normele legale, după cum nici modalitatea concretă în care, în scris, procurorul ierarhic superior celui dintâi emite avizul.

Potrivit acestei interpretări, sunt în concordanță cu legea orice modalități practice prin care să se asigure respectarea condițiilor expres prevăzute de lege, respectiv acelea ca: *i)* întreg conținutul acordului să fie adus la cunoștința procurorului ierarhic superior; *ii)* acesta din urmă să emită avizul anterior încheierii acordului între procuror și inculpat.

Satisfac aceste exigențe modalități precum:

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

- întocmirea de către procuror a unui referat în care prezintă conținutul acordului pe care intenționează să îl încheie; după obținerea avizului, redactarea și încheierea propriu-zisă a acordului prin semnarea lui de către procuror, inculpat și avocat;

- redactarea în întregime a acordului de recunoaștere și înaintarea lui spre avizare; după obținerea avizului, încheierea propriu-zisă a acordului prin semnarea lui de către procuror, inculpat și avocat.

Avizul propriu-zis, pozitiv sau negativ, nu trebuie concretizat într-o ordonanță. Potrivit art. 286 C.p.p., ordonanța este actul prin care „*procurorul dispune asupra actelor sau măsurilor procesuale și soluționează cauza prin ordonanță, dacă legea nu prevede altfel*”; or, actul procesual ce urmează a fi efectuat/încheiat este acordul; emiterea avizului nu are această semnificație, ci este numai o condiție pentru ca actul procesual pe care îl reprezintă acordul să fie încheiat.

De aceea, este suficient ca avizul să fie înscris pe actul înaintat de către procuror în care acesta prezintă conținutul acordului pe care intenționează să îl încheie.

- semnează, împreună cu inculpatul, acordul astfel avizat.

În cadrul acestei interpretări, conținutul acordului este stabilit de către procurorul de caz, iar procurorul ierarhic superior lui urmează să încuviințeze sau să respingă încheierea acordului, neputând impune un anumit conținut al acestuia.

Rolul său se limitează la a emite un aviz pozitiv sau negativ cu privire la acordul inițiat de către procurorul de caz, raportându-se la conținutul stabilit de către procuror.

Condiția obținerii avizului prealabil al procurorului ierarhic superior celui de caz reclamă ca, după ce acesta din urmă configurează conținutul acordului (arătând aspectele prevăzute la lit. b) –h) din art. 482), actul să fie remis, spre avizare, procurorului ierarhic superior.

b. Într-o altă interpretare, se pornește de la ideea că alineatele (2) și (4) ale art. 478 conțin o aparentă contradicție: dacă alin. (4) se referă la acordul *prealabil* al procurorului ierarhic superior – prin urmare la un act care constituie o condiție anterioară încheierii acordului, în schimb, alin. (2) arată că *efectele* acordului de recunoaștere sunt supuse avizului procurorului ierarhic superior celui care îl încheie; or, prin referirea la efecte, textul pare a viza o procedură ulterioară încheierii acordului.

Potrivit acestei opinii, observând fie și numai așezarea și succesiunea celor două texte, nu se poate considera că alin. (2) s-ar referi la o procedura ulterioară celei reglementate de alin. (4).

Pe de altă parte, sintagma „efectele acordului”, care să fie supuse avizului procurorului ierarhic superior celui de caz, are ea însăși un caracter imprecis, de vreme ce acordul nu produce, prin el însuși vreun „efect” asupra situației inculpatului; numai încuviințarea lui de către instanță,

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LĂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

urmată de pronunțarea de către aceasta a unei soluții cu privire la acțiunea penală va avea această aptitudine.

Faptul că, după încheierea acordului, este obligatorie parcurgerea unei proceduri apte să fie finalizată de instanță printr-o soluție de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei ori de amânare a aplicării acesteia nu poate avea semnificația unui „efect juridic”.

De aceea, noțiunea de „efect” este inadecvat folosită în cadrul dispoziției menționate.

Aceasta redactare defectuoasă nu trebuie însă să împietzeze asupra stabilirii adevăratului sens al normei, asupra identificării rațiunii ei.

Cu privire la această rațiune, se apreciază că norma din alin. (2) instituie doar regula generală: aceea că încheierea acordului este condiționată de avizul procurorului ierarhic superior celui de caz; acest principiu este apoi transpus în dispoziția cuprinsă în alin. (4), care precizează condițiile în care avizul se acordă („prealabil și scris”).

Potrivit acestei opinii, interpretarea este confirmată și de observarea raportului dintre celelalte dispoziții din cadrul art. 478, abordare care permite concluzia potrivit căreia întreg articolul este construit în aceeași tehnică: primele două alineate enunță regulile generale ale procedurii, acelea care instituie posibilitatea încheierii acordului și, respectiv, rolul procurorului ierarhic superior celui de caz:

„(1) În cursul urmăririi penale, după punerea în mișcare a acțiunii penale, inculpatul și procurorul pot încheia un acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției de către inculpat.

(2) Efectele acordului de recunoaștere a vinovăției sunt supuse avizului procurorului ierarhic superior”.

pentru ca alineatele următoare să transpună aceste norme cu caracter general în etape de procedură și în alte reguli cu caracter special privind dreptul de a iniția acordul, obținerea avizului prealabil, situația cauzelor cu mai mulți inculpați, excluderea minorilor de la aplicarea aceste proceduri:

„(3) Acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi inițiat atât de către procuror, cât și de către inculpat.

(4) Limitele încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției se stabilesc prin avizul prealabil și scris al procurorului ierarhic superior.

(5) Dacă acțiunea penală s-a pus în mișcare față de mai mulți inculpați, se poate încheia un acord de recunoaștere a vinovăției distinct cu fiecare dintre aceștia, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăție a inculpaților pentru care nu s-a încheiat acord.

(6) Inculpații minori nu pot încheia acorduri de recunoaștere a vinovăției”.

Concluzia ar fi aceea că, în cadrul procedurii încheierii acordului, rolul procurorului ierarhic superior se exercită într-un singur moment, prealabil încheierii acordului între procurorul

de caz și inculpat. După încheierea acordului, procurorului de caz îi mai revine doar obligația sesizării instanței, potrivit art. 483.

Pe cale de consecință, potrivit acestei interpretări, rolul procurorului ierarhic superior nu se va limita la a aviza sau a respinge acordul inițiat de către procurorul de caz, raportându-se la conținutul stabilit de acesta. Atribuția de a stabili limitele acordului revine procurorului ierarhic superior celui de caz, iar acesta din urmă va proceda doar la întocmirea acordului în limitele stabilite de cel dintâi.

Un argument în acest sens îl constituie chiar înțelesul termenului "limite", care este acela de punct extrem, margine, linie care delimitează, punct până la care pot ajunge facultățile cuiva², extremitate, cuprins³, ceea ce mărginește ceva⁴.

Utilizarea acestei noțiuni conduce la ideea potrivit căreia prin avizul procurorului ierarhic superior nu se exprimă punctul de vedere al acestuia cu privire la conținutul unui acord deja propus de procuror, ci se stabilește cadrul în care trebuie să se situeze înțelegerea acestuia din urmă cu inculpatul.

De altfel, tocmai acesta este motivul pentru care avizul este unul prealabil încheierii acordului, având rolul de a fixa reperele pentru încheierea acestuia, spre deosebire de verificarea legalității și temeiniciei unui act deja efectuat de procuror, care este ulterioară.

Este posibil ca, de exemplu, procurorul ierarhic superior să indice un anumit fel de pedeapsă pe care inculpatul să o execute, un quantum minim al acesteia ori o anumită formă de executare sau să excludă un anumit fel de pedeapsă ori o modalitate de executare dintre cele care pot fi avute în vedere la încheierea acordului.

În cadrul acestor limite însă, procurorul are apoi libertatea de a ajunge la un acord cu inculpatul în ceea ce privește felul, quantumul și forma de executare a pedepsei.

Prin urmare, această interpretare presupune, sub aspect procedural, următoarele etape:

- procurorul de caz aduce la cunoștința procurorului ierarhic superior lui intenția de a încheia un acord

Aceasta trebuie materializată într-un referat întocmit de către procurorul de caz - „referat cu propunere de avizare a încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției”. În cadrul referatului se indică

² Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a, Academia Română, Institutul de lingvistică "Iorgu Iordan", Editura Universul Enciclopedic, 1998.

³ Mircea și Luiza Seche, Dicționar de sinonime, Editura Litera Internațional, 2002.

⁴ Florin Marcu și Constant Maneca, Dicționar de neologisme, Editura Academiei, București, 1986.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

situația de fapt și încadrarea juridică pentru care se exercită acțiunea penală și se justifică oportunitatea încheierii acordului.

- procurorul ierarhic superior celui de caz avizează propunerea

Când avizul este pozitiv, el stabilește și limitele acordului. Actul pe care îl va emite acesta va fi un „aviz privind încheierea și limitele acordului de recunoaștere a vinovăției în dosarul nr ...” și va detalia limitele în care procurorul va putea stabili conținutul acordului. Limitele la care avizul trebuie să se refere sunt: inculpații, soluția acțiunii penale, felul pedepsei și cuantumul minim al acesteia, precum și modalitatea de individualizare a acesteia.

- procurorul de caz întocmește acordul, stabilindu-i conținutul, în limitele arătate în aviz, și procedează la încheierea acordului cu inculpatul (semnarea actului, alături de inculpat și de avocat).

c. O altă interpretare a art. 478 este aceea că textul reglementează două avize, unul prealabil, prevăzut la alin. (4), iar altul ulterior încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, prevăzut la alin. (2).

Potrivit acestei opinii, singura eroare de redactare a textului este plasarea dispozițiilor privind avizul prealabil după cele referitoare la avizul ulterior, intenția legiuitorului fiind aceea de a distinge între momentul stabilirii limitelor încheierii acordului de vinovăție și cel al verificării efectelor produse de acesta.

Un argument în acest sens îl constituie și precizarea în sensul că avizul prealabil trebuie să fie „scris”, precizare ce nu mai apare în cazul avizului ulterior. Or, cum textul nu poate conduce la interpretarea potrivit căreia pot exista acte de urmărire penală neconsemnate în scris (avizul ulterior), distincția trebuie înțeleasă în sensul că avizul prealabil trebuie materializat într-un înscris separat, în cuprinsul căruia sunt indicate, explicit, limitele încheierii acordului, în timp ce avizul ulterior poate îmbrăca și forma unei mențiuni pe înscrisul în care este consemnat acordul.

În cadrul acestei abordări, ceea ce apare ca fiind important este a defini care sunt limitele acordului cu privire la care se emite avizul prealabil și care sunt efectele, de asemenea supuse avizării conducătorului parchetului.

Astfel, la emiterea avizului prealabil procurorul ierarhic superior stabilește faptele și persoanele cu privire la care încuviințează încheierea acordului, verifică dacă din probele administrate în cauză rezultă existența faptelor pentru care procurorul dorește încheierea acordului și dacă vinovăția inculpaților cu care urmează a se încheia acordul este dovedită, dacă încadrarea

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LĂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

juridică este corectă, precum și îndeplinirea celorlalte condiții formale necesare pentru încheierea acordului. Se stabilesc astfel „*limitele*” acordului, în sensul că se fixează cadrul procesual (cu privire la fapte și persoane) în care se încuviințează încheierea acordului și se indică soluțiile (condamnare, amânarea aplicării pedepsei, renunțarea la aplicarea pedepsei, cuantumul minim al pedepsei, modalitatea de executare etc.) considerate acceptabile pentru încheierea acordului

După emiterea avizului prealabil, procurorul de caz procedează la încheierea acordului stabilind, în conformitate cu prevederile art. 482, felul și cuantumul, precum și forma de executare a pedepsei ori soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.

Aceste din urmă aspecte, care fac conținutul propriu-zis al acordului, ar constitui, potrivit acestei abordări, „*efectele*” acordului. Utilizarea de către legiuitor a noțiunii de „efect” este, desigur, criticabilă, dar faptul că acesta este sensul pe care, în contextul acestor norme, legiuitorul îl atribuie acestui termen pare a fi confirmat și de art. 479, potrivit căruia „acordul de recunoaștere a vinovăției are ca obiect recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și cuantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia” (s.n.)

În sensul existenței unei a doua intervenții a procurorului ierarhic superior în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției pledează și prevederile art. 484 alin. (1). Potrivit acestui text, dacă acordului de recunoaștere a vinovăției îi lipsește vreuna dintre mențiunile obligatorii sau dacă nu au fost respectate condițiile prevăzute la art. 482 și 483, instanța dispune acoperirea omisiunilor în cel mult cinci zile și sesizează în acest sens „*conducătorul parchetului care a emis acordul*”, ceea ce nu s-ar justifica decât dacă acestuia i-ar reveni responsabilitatea verificării acordului și prealabil sesizării instanței, nu doar prealabil încheierii lui.

Această abordare este susținută și prin argumente de ordin teleologic și pare mai apropiată modului în care instituția a fost preluată în legislația noastră. În acest sens, pot fi de interes următoarele considerații:

În mod tradițional instituția aparține sistemelor judiciare de tip acuzatorial, de regulă cele de drept anglo-saxon. De aceea, în sistemele judiciare de tip inchizitorial, în care procurorul și instanța au rol activ în administrarea probatoriului în vederea aflării adevărului, și în care acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o atenuare a principiului oficialității, introducerea acestei instituții a generat numeroase critici, principalul argument fiind acela că adevărul nu poate fi niciodată negociat.

Preluarea instituției în sistemele de drept romano-german a fost însoțită de instituirea unui sistem de garanții pentru a evita ca o persoană să fie declarată vinovată pe baza simplei sale declarații în acest sens.

Astfel de garanții au fost orientate în două direcții, în funcție de opțiunea legiuitorului care a preluat și adaptat instituția unuia sau altuia dintre sistemele de drept romano-german. Fie s-a avut în vedere, la adaptarea reglementării, ca judecătorul să nu îl declare pe inculpat vinovat, deoarece nu a făcut o analiză a probelor, ca urmare a dezbaterii contradictorii a acestora de către părți, ci doar să ia act de pedeapsa convenită de procuror și inculpat, pentru a oferi acesteia autoritatea de lucru judecat (Italia), fie a fost introdusă condiția ca înțelegerea părților să intervină doar în condițiile existenței probelor de vinovăției (Franța).

Pentru această ultimă modalitate de reglementare a optat și legiuitorul român în ceea ce privește acordul de vinovăție, prevăzând, în art. 480 alin. (2), că acesta se încheie atunci când, din probele administrate, rezultă suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului.

În consecință, pentru a evita situația, incompatibilă cu sistemul nostru de drept, în care declarația de recunoaștere a faptei, însoțită de „acceptarea încadrării juridice”, să fie susceptibilă de a deveni singura probă la baza condamnării inculpatului⁵, au fost instituite garanții suplimentare, precum: inculpații minori nu pot încheia acord de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie la încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, acesta nu poate fi încheiat decât după punerea în mișcare a acțiunii penale, adică atunci când există probe din care rezultă probe că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare prevăzute la art. 16 alin. (1).

În acest context al garanțiilor suplimentare ar trebui înțelese și dispozițiile art. 478 alin. (2), potrivit cărora efectele acordului de vinovăție sunt supuse avizului procurorului ierarhic superior, precum și cele ale art. 478 alin. (4), conform cărora limitele încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției se stabilesc prin avizul prealabil și scris al procurorului ierarhic superior.

O atare interpretare a dispozițiilor legale ar putea fi împărtășită de magistrații procurori, luând în considerare și următoarele:

Interpretarea se întemeiază pe dispozițiile exprese ale art. 478; ea respectă în modul cel mai riguros principiul potrivit căruia activitatea de interpretare și aplicare a legii nu trebuie să ducă

⁵ instanța nu poate dispune achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

la crearea altei norme decât cea statuată de către legiuitor; or, interpretările contrarii pornesc de la premisa unei redactări deficitare a textului și tind la a crea pe cale de interpretare o veritabilă normă de drept.

Interpretarea valorifică ambele componente în considerarea cărora conducătorul parchetului este chemat să intervină: pe de o parte, pentru a stabili limitele între care să se realizeze înțelegerea titularilor acordului și pentru a asigura, la nivelul aceluiași parchet, implementarea unei concepții unitare privind încheierea unor astfel de acorduri; pe de altă parte, permite o verificare de către acesta a actului de sesizare a instanței.

Din această perspectivă, numai această interpretare asigură desfășurarea unei proceduri similare celei în care instanța este sesizată prin rechizitoriu. Dacă în cazul rechizitoriului revine conducătorului parchetului responsabilitatea să trimită instanței un act de sesizare corespunzător întocmit⁶, nu există nicio rațiune pentru ca în cazul acestui mod special de sesizare această verificare să lipsească; dimpotrivă, văzând caracterul derogator de la condițiile de drept comun ale învestirii instanței, s-ar putea susține că în acest caz verificarea prealabilă sesizării este cu atât mai necesară. Faptul că nici cu privire la acest act al procurorului nu se instituie vreo derogare expresă de la prevederile art. 64 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară coroborează concluzia potrivit căreia, ulterior încheierii acordului și prealabil sesizării instanței de judecată cu acesta, acordul trebuie supus verificării conducătorului parchetului.

Admițând dificultatea de a identifica voința legiuitorului exprimată în textele de lege care generează aceste interpretări, trebuie observat că această interpretare nu este de natură să aducă atingere drepturilor celor implicați în procesul penal. Dimpotrivă, așa cum arătam, efectuarea unei verificări ulterioare încheierii acordului nu poate decât să întărească sistemul de garanții reclamat de această procedură specială.

Nu în ultimul rând, trebuie observat că, indiferent de temeinica considerațiilor de mai sus, această interpretare are avantajul că poate evita aplicarea de către instanță a dispozițiilor art. 484 alin. (1) teza finală, oricare ar fi interpretarea pe care aceasta o va acorda dispozițiilor art. 478.

⁶ responsabilitatea trimiterii în judecată continuând, în mod evident, să încumbe exclusiv procurorului emitent al rechizitoriului

3. O altă problemă ivită în practică este aceea a procedurii de urmat în cazul în care inculpatul solicită încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției, iar procurorul nu este de acord cu acesta.

În opinia noastră, în acest caz solicitarea inculpatului se va materializa într-o cerere⁷ formulată în scris către inculpat ori consemnată într-un proces verbal de către organul de urmărire penală, cerere pe care procurorul o va respinge prin ordonanță, având în vedere dispozițiile art. 286 alin. (1) și lipsa vreunei norme speciale contrare.

Împotriva ordonanței se poate formula plângere, în condițiile 336. La soluționarea acestei plângeri, procurorul ierarhic superior celui de caz va avea în vedere că, potrivit art. 478, singurul titular al acordului, din perspectiva organului de urmărire penală, este procurorul de caz. Prin urmare, cenzurând ordonanța prin care procurorul respinge cererea de încheiere a acordului, conducătorul parchetului este îndreptățit să se raporteze numai la legalitatea motivelor pe care se întemeiază respingerea, fără a putea cenzura aspecte de oportunitate ale încheierii acordului.

CONSILIERI AI PROCURORULUI GENERAL,

IRINA KUGLAY

ALEXANDRA MIHAELA ȘINC

⁷ Nu există un drept procesual al inculpatului la încheierea acordului, drept căruia să îi corespundă o obligație corelativă a procurorului de a proceda la aceasta: un atare drept nu se regăsește între cele prevăzute de art. 83; potrivit art. 108 alin. (4), inculpatul trebuie informat numai cu privire la *posibilitatea* încheierii unui acord, această vocație fiind supusă acceptării de către procuror a acestei proceduri.